



# NEAMUL ROMÂNESC

«Neamul Românesc Literar» n-r. 3 nu se va expedia decît abonaților cari vor fi în curent cu plata; aceasta va fi un premiu pentru oamenii cinștiți, nu pentru cei cari se folosesc de munca altora.

Acestora dîi urmă li se va suprima și «Neamul Românesc» politic și vor fi dați și judecații, dară nu ni vor așchita până la 1-iu April 1909 sumele datorate.

## Meremeturi ministeriale.

...Și astfel generalul Averescu nu măi e ministru. Viteazul ostaș nu s'a predat, nici la asalturile d-lui I. I. Brătianu, nici la altele, și în mînt cu succes, chiar și la manevre, ci-și-a păstrat hotărîrea de a da lămuriri unei anchete parlamentare. Anchetă parlamentară,—dar, Doamne, unde am merge! Orice anchetă, de altfel, e supărătoare, fiindcă poate slăbi, intimplător, efectul celor mai hotărîtoare frase, scandate cu gesturile cele mai energice.

Deci, Ministeriul a demisionat. Ce bucurie pe tachiștii din Baia-de-Aramă. Podu-Iloaii și Bucecea! Aceștia din urmă erau gata să trimeată d lui Bădărău o telegramă, cu acest singur cuvînt, care spune mai mult decît o întregă moliftă a rabinului din Sădagura ori Bihiși: diji. Dar vai! Ministeriul a murit, trăiască Ministeriul!

N-rul în țară 15 b.  
În străinătate 20 »

ABONAMENTE:  
Pe an în țară 24 lei  
În străinătate 28 »  
Cu o-r vechiu 50 b.

APARE:  
MIERCUREA,  
VINEREA  
ȘI DOMINECA  
Director:  
N. IORGA.

Redacția și  
Administrația  
Vălenii-le-Vunta  
Jud. Prahova

De și e același, dar cu un interimat civil la Ministeriul unde militarii —, cu șeful lor însuși, — aveată o contabilitate specială.

D. Fleva părea că se miră de această prefacere ministerială, care a pierdut numai un ministru pe drum. A fost sever d. Brătianu în răspuns. Sever și cu generalul Averescu, despre care a spus că era incunjurat de o-atmosferă nesuferită, — a cării origine n'a fost în stare să ni-o spuie. A asigurat chiar majoritatea — de ea și de Măria Sa a declarat că-i pasă, iar de minoritate, de loc — că d. Averescu n'are niciun amestec în nu știu ce furnituri, căci altfel d-sa nici general nu l-ar fi lăsat să mai fie. Iar d. Văleanu — fost ofițer, — cel cu furnitura a mare, era liberal, dar din cei răi cari sint senatorii, și deci și-a meritat exilul într'un post de inspector agricol. Să nu mai vorbim de el!

Și acum vie războiul. Ce ni pasă! Oastea romină e pregătită, spălată de orice desonoare și în fruntea sa stă d. ministru de justiție. Ura!

N. IORGA.

## MITROPOLIȚI ȘI RABINI.

— ANEXĂ LA JIDANIÎ ÎN PRESĂ. —

Cu încordată luare aminte, țara întreagă a primit schimbările, așa de răpezi, urmate la cele două Scaune arhipăstorești, ale Ungro-Vlahiei, și Moldovei și Sucevei. Asemenea întâmplări au însemnătatea lor oricind, dar mai cu deosebire în momentul de față.

Să ni dăm bine samă: trăim într'o perioadă de innoire.

Se pare că o lumă veche, de păcate, trosnește din toate părțile, și alta, cu anevoință, se ridică. La opera aceasta de risipire și de înălțare, cu toții sintem chemați a contribui, după puteri, dar mai ales acei cari, prin poziția lor în ierarhia Statului, au conducerea intereselor obștești. Și, nu de alta, dar e de dorit ca innoirea noastră să se tacă de către cei înțelegători, puțin, ca să nu o îndeplinească, prin izbucniri violente, cei mulți. Această învățătură credem că rezultă, cu prisosință, din destășurarea singeroaselor împrejurări ale primăverii anului 1907, prevestite, prin zguduiri parțiale, de atîta ori.

În fruntea noastră a tuturor stă însă *Biserica*. Autoritatea supremă stăpînind, în spirit, pe celelalte e *Biserica*. Neadormită călăuză a vieții noastre sociale trebuie să fie *Biserica*. Și observați bine; acolo unde represintanții Bisericii, sint pătrunși de chemarea ei, și popoarele sint tari, și unde Biserica e lăsată în părăsire, și neamurile acelea sint bicisnice și incapabile pe orice teren.

Ce mai umblați cu mofturi, „*liber-pansorilor*“ semi-orientali, cari voiți să faceți pe „*filosofi*“? Priviți la popoarele lumii, și întrebați-vă: unde se găsește cultura cea mai răspîndită, avuția cea mai mare, aviutul cel mai să-

nătuș? De sigur: în *Anglia*. Și arătați-mi o țară, care să fie superioară acesteia, ca credință, unde *religia* să ocupe un loc mai însemnat, în popor.

Iar noi, *cari nu credem*, cari lăsăm să se risipească altarele, cari nu avem absolut niciun fel de cultură religioasă, afară de masele inculte, care-și păstrează în sufletul lor primitiv mărgăritarul nelustruit al evlaviei creștine, *noi ce sîntem?* Fără îndoială: *acei din urmă* de pe continentul european cu sărăcia noastră, cu obișduirea claselor muncitoare, cu nemulțămirea tuturor.

Din acest punct de vedere trebuie să judecăm, în momentele de față, Biserica la noi, și pe acei cari o reprezintă.

Cum să facem, cucernicilor părinți, ca Biserica noastră să ajungă element activ de cultură națională? Cum vom ridica poporul nostru din starea lui obișduită? Cum vom contribui la alinarea efectivă a suferințelor lui, și-l vom întări, prin credință, în lupta cea grea pentru traiu, aici pe pămînt, mai înainte, învățîndu-l cum să se învrednicească și de mila puterilor cerești,—iată menirea Bisericii.

Și nu e timp de pierdut.

De-aceia, așteptam, nerăbdători, cele d'întăiu mișcări ale înalților prelați de curînd aleși. Credeam că „*spiritul nou*” va glăsuși prin faptele lor, arătînd încotro.

Căci e în peire, la noi, nu numai legea creștină, ci și creștinii. Nu numai sufletele s'au abătut de la calea cea dreaptă, rătăcind, ci viețile însăși se pierd.

A năvălit asupra noastră un popol de străini, de alt neam, de altă credință. călăuziți de principii exclusiviste, strîmbrînd existența elementelor naționale, la orașe, exploatînd fără milă populația muncitoare de la sate, amenințînd viitorul întregului neam. Statisticile ni arată zilnic că *creștinii se împuținează pretutindeni, prin tîrguri*, pe cînd Jidanii se înmulțesc. Moldova e aproape pierdută. Vechea ei Capitală, Iașul, pare că e noul Ierusalim.

Întrebăm: oare starea aceasta de lucruri nu e văzută de toți? Și nu trebuie să ne trezească odată din lincezeala pierzătoare, în care ne găsim, începînd o nouă viață, de energică afirmare a naționalității noastre amenințate? Și nu se cuvine ca și Biserica, reprezentată de înalții ei ierarhi, să fie în frunte-mișcării de emancipare a neamul românesc, îngrijitoare a suferințelor lui, cel puțin, dătătoare de speranțe într'un viitor mai bun?

Se pare că nu.

Ne-a prins o dureroasă mirare, mai ieri, văzînd pe *I. P. S. S. Părintele Mitropolit Atanasie*, al Ungro-Vlahiei, și Primatul al României, în conversație cu *Rabinul Schor*, mi se pare, din București. Și cea d'întăiu milă pe care o făcut-o înalțul Ierarh a fost tocmai pentru Jidanii, dărînd acestui Rabin suma de trei sute de lei, pentru săracii din Israel.

Frumoasă faptă — în spirit creștin. Și nu vom bănuși Primatului nostru că a miluit pe săraci. Numai cit: oare nu era firesc ca milele sale să înceapă cu noi? Că sînt atîția sărmanii!

E însă altceva: ce conversație poate fi între păstorul turmei lui Hristos și

unul din reprezentanții lui „*tob șebegoim harogh*” — pe cel mai bun dintre creștini, ucide-l — în România ?

Gem satele noastre de parazitismul iudaic, istovitor ; orașele nu mai încap de Jidanii speculanți, cămătarî, falșiți, cari se prădesc ca iepurii, pe cind noi perim ; e o mare problemă, care ne frământă pe toți : cum vom scăpa ? Și, în acest timp, cel mai înalt al nostru conducător sufletească — conducătorul conducătorilor noștri — se proslăvește cu Rabinii, indicându-ni oarecum ce să și ceilalți, și ce avem și noi de făcut : să trăim în cea mai perfectă armonie cu acei cari amenință întregul nostru viitor ; să nu căutăm a ne apăra în contra lor, că și ei sînt „oameni”, și noi doar creștini !

Aceasta este talmăcirea oștească a gestului I. P. S. S. Părintelui Mitropolit-Primat, și tocmai pentru această talmăcire, s'a și grăbit Rabinul Schor să-l viziteze. Și de-aceia tocmai ne supărăm, că l-a primit.

Căci, dacă Biserica noastră nu ni dă niciun sprijin în lupta ce am întreprins pentru emanciparea economică a poporului românesc, de supt stăpînirea Jidanilor, cel puțin să nu ni fie protivnică. Și nici să nu pară a ni fi, dînd loc la regretabile răstălmăcirii ale înțelesului legii creștine, care propovăduiește mila și iubirea pentru toți oamenii de-o potrivă, și tocmai de-aceia nu poate îngădui asuprirea unora de către ceilalți — în specie — a creștinilor de către Jidanii. Zice doar Mintuitorul, vorbind de Rabinii de pe atunci, și de învățăturile lor :

«Matei 12. 30. Cel ce nu este cu mine, împotriva mea este ; și cele ce nu adună cu mine, risipește.

«Pentru aceasta grăiesc vouă : Tot păcatul și hula se va ierta oamenilor, iar hula care este împotriva Duhului nu se va ierta oamenilor.

«Și oricine va zice cuvînt împotriva Fiului omului, se va ierta lui ; iar oricine va zice împotriva Duhului Sfînt, nu se va ierta lui, nici în veacul de acum, nici în cel ce va să fie.

«Puî de năpircă ! Cum puteți grăi cele bune, răi fiind ? Că doar din sprisosița inimii vorbește gura.»

Și, pe cind Învățătorul glăsuiește astfel față de Rabinii, cel mai de frunte propovăduitor al legii lui, în România, conversează cu dișii, cari pururea hulesc, cu învățăturile sălbatece ale Talmudului, în contra Duhului Sfînt — „puî de năpircă”, și astăzi, mai răi decît ieri !

Și nu vom insista. Sînt atîtea texte, care ni arată că între noi și iudaismul rabinic, exclusivist pînă la canibalism, e o prăpastie, pe care Mintuitorul o denunță la fiecare cuvînt, că doar acesta e interesul însuși al învățăturilor lui, al legii nouă, prin care ne-a regenerat. Și ce sîntem noi de vină dacă „poporul tare la cerbice” cu gînd diabolic se opune acestei regenerări ?

Pare iosă că e un făcut.

Pe cind, la București, Prîmatul României stă la vorbă cu Rabinul Schor, în a doua Capitală a țerii, la Iași, Mitropolitul Moldovei conversează cu Rabinul Niemirower. Așa dar : fiecare cu Rabinul său !

Firește că monitoriul intereselor Sinagogei, ziarul jidovesc „Opinia” din

Iași, și „Universul“ lui Honig-Miereanu, se bucură de aceste schimburi de civilități, între Noul și Vechiul Testament. Și, de când s'a înălțat în scaun I. P. S. S. Pimen Georgesco, nu e zi în care organul tovrășiei Eichenkatz-Lewin-Steuermann-Blumenfeld-Bădărău să nu se ocupe de persoana sa, ba dându-i chipul, în fel de feluri, ha ridicându-i osanale de laude mari, ca doar îl vor câștiga Israelului parazit, după sistemul eunoscut. Și se vede treaba că sistemul prinde.

Iată în adevăr, interesantele amănunte, pe care le găsim în ziarul jidovesc „Opinia“, de la 21 Februar 1909 :

«La oarele 11, astăzi dimineață, Mitropolitul a primit visita d-lui dr. Niemirower, predicatorul comunității israelite din Iași.

«—Am fost în raporturi foarte bune cu Evreii din Galați, a zis I. P. S. S., predicatorului, și sper că așa va fi și în Iași. Am făcut parte din societăți de binefacere, în care erau și Evrei, și păstrez, în especial, cea mai frumoasă amintire armatorului Mendl.

«Invitat să cinstească cu prezența instituțiile evreiești din Iași, Înaltul prelat răspunde :

«— Voiu veni cu plăcere. Deocamdată însă, prea sînt ocupat cu desordinele ce le-am găsit aici.»

Vedeți, mai întâiu, ca formă, cum procedează Jidanii de la ziarul „Opinia“: „Mitropolitul“, a primit visita „d-lui dr. Niemirower“! Așa dar, Înaltul nostru ierarh, e pur și simplu: „Mitropolitul“, iar Rabinul lor e d. dr. Niemirower! Sintem doar în Palestina lui Mochi Fischer — și a armatorului Mendl, de frumoasă amintire — Înalt Prea Sfințite!

Dar ca fond, desigur că procedarea Părintelui Mitropolit al Moldovei e încă și mai stranie, cînd vine să ni spună că a fost „în foarte bune raporturi cu Evreii din Galați, și speră că așa va fi și în Iași!“

Ca bunii creștini, pe cit ni este cu puțință, dar absolut devotați intereselor Bisericii, și întru totul respectuoși, din principiu, față de reprezentanții ei, ținem să ni facem datoria prevenind pe Părintele Mitropolit, în momentul de a aluneca pe acest povrniș.

Nu știm, în adevăr, ce va fi fost la Galați, dar, după cit cunoaștem Iașul, poate fi sigur că „foarte bunele raporturi cu Evreii“, în orașul nostru, vor avea un efect desastroz, întru cit vor fi interpretate ca o împotrivire a curentului de regenerare națională, care de aici a purces, și trăiește.

Și mai extraordinară însă e de sigur declarația, pe care o face Părintele Mitropolit Rabinului, ca cusută că momentan nu poate să viziteze instituțiile jidovești, zicînd: „deocamdată prea sînt ocupat cu desordinele ce le-am găsit aici!“

Întrebăm: dacă desordini sînt, în Biserica noastră, oare era numai decit nevoie ca însuși Părintele Mitropolitul să le aducă la cunoștința „d-lui Rabin“? Și oare, cu titlu de reciprocitate, nu-l va fi vorbit poate și Rabinul de „desordinele“ comunității jidovești? Nu de alta, dar ar putea să pornească im-

preună ca să lucreze la stabilirea ordinii, care trebuie să domnescă în sinul oricărei comunități.

Dureroase lucruri ! Și nu ne putem opri de a ne strămăta cu gândul la înalții ierarhi din trecut, și ei creștini, după aceleași învățături, de sigur, dar cu alt înțeles, la Mitropolia Moldovei, de unde a purces atita lumioasă.

Și, fiindcă e vorba de „Mitropoliști și Rabini“, să-mi permită Înalt Prea Sfințitul Pimen, al Moldovei și Sucevei, să-I amintesc lucrarea, așa de importantă, cu renume universal, a Rabinului Neofit, tipărită la începutul secolului trecut, în același palat al Mitropoliei de Iași, cu binecuvîntarea fericitului său intru pomenire premergător Iacov, de atunci, al cărui titlu este :

#### «Înfruntarea Jidovilor ;

«Asupra legii și a obiceiurilor lor, cu dovedirea din Sfînta și Dumnezeuiasca Scriptură altă din cea veche, cît și din cea nouă, acum întâi întru acest chip tipărită.

«Cu blagoslovenia și cu toată cheltuiala Prea Sfințiet Sale chirio chir Iacor, Mitropolit a toată Moldova, în Iași, la anul de la Hristos 1803, Februarie în 8.

«S'a tipărit de Ieromonahul chir Macarie duhovnicul Sfîntet Mitropolit și de Gherasim erodiacon tipograf.»

Nu știm dacă Înalt Prea Sfințitul Pimen a avut vreme să citească această carte a Rabinului Neofit, botezat și călugărit în Mănăstirea Neamțului, pe la începutul secolului trecut, și ale cărui destăinuirii au o însemnătate așa de mare pentru înțelegerea spiritului iudaic, care este negarea însăși, satanică, a spiritului sfînt ? Ea confirmă și explică denunțările anterioare, identice, ale altor Rabini convertiți, cu privire la misterul singelui, și la alte grozăvii jidovești, cu amănunte așa de precise, și cu atita sinceritate, încît nu te mai poți îndoi.

Aici găsim, între altele, și adevărarea învățăturii de ură împotriva noastră a lui „Iob șebegoim harogh“ — pe cel mai bun dintre creștini ucide-l —, pe care o vom transcrie, în textul Rabinului Neofit, după ediția a doua a cărții lui, Iași 1870, p. 13 :

«Minain omritof : și vanuhușim, rețoțe esmoihoi — tof si bagoim caroc.

«Care cuvinte va să zică : de-aceia noi vă învățăm ca celui mai blind din șerpi scoateși creierii din cap, și pre cel mai bun din creștini ucide-l... «Și precum ei sînt întorși apoi și Sfînta Scriptură o tâlcuiesc foarte întoarsă, și cu nepotrivire, precum la cartea eșirii scrie, poruncește Moise și zice : Și carnea prinsă de hiară să nu o mîncăși, ci să o aruncași cînilor — apoi tâlcuiește acolo tot acel proclat Rabi Solomon de zice : că nu numai cînilor a poruncit Moisi să o aruncași, ci și creștinilor puteși să o vindeși. Dară pentru ce Moise zice „cînelui“, și nu zice „Creștinului ?“ Ca să te înveși că cînil mai de socotință sînt decît creștinii, pentru că cînil n'au lătrat în vremea cind Jidovii au ieșit din Egipt, precum scrie la Ieșire.»

Nu e locul aici să intrăm în expunerea acestor învățături de ură sălbatecă împotriva creștinilor, de care Jidanii se călăuzesc în viața de toate zilele, după cum e văzut. Dar, fiindcă e vorba tocmai de *Biserică*, pe care o reprezintă, în primul rând, *Mitropoliția noastră* — în așa de bune raporturi cu *Rabinii lor* —, de aceea vom reproduce încă următoarele, din cartea Rabinului Neofit, cerind iertare cetitorilor pentru amintirea, necesară, a acestor grosolane blasfemii jidovești :

«Mal întâiu ei pre Biserica noastră o numesc „*tuma*“, care cuvint vra «să zică spurcată. Iară hahamii numesc pre Biserica noastră „*moinșav*“, «care cuvint va să zică imblătoare; pe creștin îl numesc „*goi*“, adecă, «păgin; pre copilul de creștin îl numesc „*șeighiș*“, care va să zică «vierme tirftor; pre partea bisericească, adecă, preot sau călugăr, sau «orice, îl numesc Jidovii „*galăh*“, care va să zică jărtitorii de idoli.

«Pre copiii lor, până a nu începe dascălul lor a-l învăța a, b, trebuie «mai innainte să-l învețe hulă asupra creștinilor, ca să știe cind va «trece pre liugă o biserică creștinească să zică: «*șacăș țeșatine vâșaeŭ* «*tâșavinichi hanrimrii* — care cuvinte va să zică așa: *spurcata spur-* «*cașilor, și necurata necurașilor afurisită este.*»

Și acum ne putem închipui pe cei doi *Rabini*, mergând în vizită la cei doi *Mitropoliți* — pentru dinșii *Galăhii*, — după ce au trecut, ca să se urce în palatele mitropolitane, pe lângă sfințele noastre biserici, pe care le-au cinștit în limba lor cea jidovească cu cuvintele: «*șacăș țeșatine vâșaeŭ tâșavinichi hanrimrii* — după Talmud! Iar *Mitropoliții* zicindu-li: «*poștim ședeș!*»

Cartea Rabinului Neofit are însă o importanță nespuse de mare tocmai prin *absoluta garanție a adevărului destăinuirilor ei*. Căci, pe vremea cind a fost publicată, *Rabinul Neofit trăia*, fiind călugăr în mănăstirea Neamț, și era cunoscut, iar lucrarea lui a fost tipărită în tipografia *Mitropoliei de Iași*, de către ieromonahul chir *Macarie*, duhovnicul sîntei Mitropolii, și de *Gherasim*, ierodiacon, conducător al Tipografiei — cu *blagoslovenia și cu toată cheltuiala Prea Sf. Sale chirio chir Iacov Mitropolit a toată Moldova!*»

Nu e vorba dar aici de vre-o carte „*antisemită*“ — „*antisemiști*“ nici nu existașu pe atunci —, ci de o lucrare științifică, avind un caracter oarecum oficial, și așa de importantă, încît însuși *Mitropolitul șerif* a tipărit-o cu cheltuiala sa, cunoscind pe autor, și confirmind astfel autenticitatea adevărilor lui!

*Cine era însă Mitropolitul Iacov?* Nu cumva cine știe ce călugăr ignorant și fanatic, prigonitor și el al neamului lui Israel, cel neprihănit?

Ca să răspundem, vom reproduce aici părerea unui învățat german, care l-a cunoscut în toată intimitatea lui, ca doctor de casă al *Mitropolitului*, un judecător de altfel nepărtenitor și precis al împrejurărilor noastre de la începutul secolului trecut.

În cartea cunoscută a acestui învățat, *Andreas Wolf: Beiträge zu einer statistisch-historischen Beschreibung des Fürstenthums Moldau* (Sibiū, 1805, vol. I, p. 276 și următoarele, cetim):

«Printre bărbații cari au purtat crja păstorească, în timpurile mai nouă, în principatul Moldovei, cu demnitate, și cu totul în spiritul adevăratei religii a lui Hristos, Mitropolitul Iacov, răposat în anul trecut, la Iași, ocupă poate întâiul, dar în tot cazul un loc cu deosebire distinct. Trăiesc încă mil de oameni, cărora li-a fost prieten, binefăcător, părinte, și îndeplinirea sarcinilor funcției lui, grija pentru îndreptarea disciplinei bisericești, mai cu deosebire însă nestrămutata sa onestitate, și zelul lui aprins în lăuntru ceroului întinsel lui activității, ca să lucreze, din toate puterile, pentru a spori binele aproapei — indiferent de religia, căreia ar fi aparținut. — vor face ca amintirea lui să fie binecuvîntată de urmașii cei mai îndepărtați!»

«Orîunde putea și știa, purta grijă să răspîndească binefaceri sale. Dărnicia sa a scăpat mai multe sute de văduve și de orfani de la moartea prin foamă. El înzestra fete de boier scăpătate, însă virtuose, dîndu-li cîte zece și douăzeci de pungi de bani, la mărițiș. «Orîunde întîlnia un nenorocit, sprijinul său îl venia în ajutor. Cîți aflămînzî nu a ospătat? Pe cîți rămași goi, nu i-a îmbrăcat? Și toate acestea le îndeplinea fără zgomot, fără ca măcar să facă o mină de binefăcător, sau să aștepte mulțămirea celor ajutați de dînsul.»

«Pe lingă aceasta, a întrebuițat sume mari pentru clădirii bisericești importante. Astfel a ridicat o locuință frumoasă și solidă la mănăstirea «Neamț. Și Mitropolia a restaurat-o, cu splendoare, în anul 1797; tipografia, sigura care exista în țară, a organizat-o mai bine și a sporit-o cu litere nouă.»

Și nu numai atît, dar Andreas Wolf ni arată că Mitropolitul Iacov a zidit duhgenile Mitropoliei, înființînd și o farmacie, a măriț clădirea școlii, a ridicat o nouă biserică din temelie, fosta biserică a calicilor, care a devenit „biserică Mitropolitului“, și a dat la lumină diferite tipărituri, o sumă de cărți bisericești, o *Psaltire* (1794), o *De obște Geografie* (1795), printre care fără îndoială că *Înfruntarea Jidovilor* (1803), chiar în anul morții sale, ocupă un loc însemnat, avînd o valoare universală, pentru întărirea adevărului legii lui Hristos.

Așa era Mitropolitul Iacov — după cum ni apare în conștiința luminată a contemporanilor — un sfînt, de o potrivă de bun față de toți semenii săi, fără deosebire de religie, așa că nu ar putea fi bănuial de ură antisemită, pentru că a tipărit această carte, care conține dezvelirea spiritului satanic al învățăturilor jidovești. Dar el, care a cunoscut pe Neofit, și a putut controla sinceritatea mărturisirilor lui, și-a dat samă de importanța și de folosul lor pentru creștin, așa că însuși faptul de a le fi publicat „cu blagoslovenia și cu toată cheltuiala sa“, chiar în tipografia Sfîntei Mitropolii, întărește veracitatea lor, și li dă o valoare deosebită.

Și oare — vom tatrea acum: fapta aceasta a marelui premergător Iacov să nu fie de nicio pildă pogoritorilor săi? Și se cuvine oare ca în palatul, ridicat cu osîrдіa lui, în acea Sfîntă Mitropolie a Moldovei, pe care el a lu-



minat-o cu strălucirea altor virtuți, urmașul său, după un veac, să stea la vorbă cu Rabinii, urmași și ei, nepocâiți, al lui Neofit, declarându-l că a fost, și va fi „în foarte bune raporturi cu Evreii”, la Galați, și la Iași, pe cind în cealaltă parte, *Înnalt Prea Sfinșitul Atanasie*, al Ungro-Vlahiei, glonichisește cu *Rabinul Schor*?

Amărite întrebări, umilitoare răspunsuri. Și oricine vede că trecem prin cumplit de grele, și dureroase timpuri, cind firul dezvoltării noastre istorice s'a rupt; cind totul e în risipire; cind *spiritul* ne-a părăsit, rămîind o adunătură de bucăți de materie insufleșite, — dar fără suflet în noi.

*Ce a fost, nu cunoaștem; ce este, nu înțelegem; ce va să fie, nu știm.* Zădarnic s'a u străduit atitea generații, cind nu lucrăm pe urma silințelor lor. Zădarnic au făptuit și au gindit înaintașii noștri cuminși, cind noi lăsăm să se risipească averea materială și sulletească, cu care am voit a ne împodobi. Zădarnic v'ați pătruns de evlavia învățăturilor creștine, și ați ostenit pentru neamul vostru și pentru lege, tu *Varlaame*, Mitropolit, și tu sfinșitul *Veniamine*, și mai ales tu, fericitul întru pomenire *Iacov*.

Noi — trăim în vremea lui *Antibrist*.

A. C. CUZA.

### D-rul LUPU, FOST PREFECT.

Impunător și duos s'a manifestat zilele acestea conștiința națională în județul Fălciu!

După o luptă înviersunată dusă timp de doi ani de către politicianii din Huși, în slujba interesului lor personal și a Cahalului, doctorul N. Lupu, cu sau fără voie, a plecat din prefectura județului Fălciu. Atitudinea hotărîtă și mucca uriașă depusă de acest prefect, fără păreche în țara noastră — în serviciul ideii celei mari de mintuire a neamului — sînt în parte cunoscute, și de sigur că va veni timpul cind ele vor fi și mai bine cunoscute și după cuviință apreciate.

Ceia ce însă, pentru moment, va fi de sigur foarte interesant pentru toți aceia cari urmăresc progresul ideii celei bune în masele poporului, cum și în pătura noastră dirigentă însăși, e atitudinea neamului nostru din județul Fălciu, cu ocazia plecării doctorului Lupu.

Precum unică în țară a fost opera acestui prefect căreia cu drept cuvînt i se poate da numirea de Operă Națională, tot așa unică în felul ei și măreață a fost și atitudinea Romînilor la plecarea fostului lor Prefect.

Doctorul N. Lupu a fost sprijinit și încurajat în acțiunea lui de toți Romîni cinstiți din acest județ, fără deosebire de culoare politică sau de clasă. Sînt mari proprietari cari au făcut mari jertfe pentru școli, pentru biserici, pentru spitale, pentru săteni, și aceasta anume pentru a sprijini opera măreață a doctorului Lupu.

Și e bine a se ști că cea mai mare parte dintre acești proprietari nu fac parte din partidul liberal, în numele căruia guverna prefectul dr. Lupu.

Erau de sigur însă și proprietari, și mai ales arendași — unii poate chiar liberali, cei mai mulți, Jidanii — cari țipați ca 'n gura șerpelui, pentru că pre-

factul nu-l lăsa să continue a exploata munca nenorocitului sătean! În oraș de asemenea doctorul Lupu era aprobat și incurajat de toți conservatorii cinstiți, și — lucru curios! — chiar de unii tachiști. Nu mai vorbesc de grupul naționalist, care l-a admirat și l-a ajutat la muncă, cu hotărâre și energie. Iar dintre liberalii din localitate l-a sprijinit cel mai vechiu și mai popular dintre toți.

E bine să se știe că și acesta a avut la început o atitudine ostilă față de dr. Lupu, până în clipa în care Cabalul a încercat să-i ofere și lui bani pentru a conlucra împreună cu ceilalți la răsturnarea prefectului, și din clipa aceea, lămurindu-se, a început a sprijini cu hotărâre pe dr. Lupu. Să nu desperăm! Oamenii cinstiți și desinteresati se găsesc chiar și prin partidele politice!

Vestea plecării doctorului Lupu din Prefectură, la început n'a fost crezută, de oare ce chiar de la venirea lui, dușmanii cauzei celei bune spuneau, în fiecare zi, că el va pleca în curînd. Iar acum ei înși nu credeau, fiindu-li foarte greu să-și inchipuie prefectura de Fălciu fără doctorul Lupu!

Cînd însă lumea s'a convins că vestea plecării e de astă dată serioasă, a simțit o deprimare, o îngrijorare și o reală și adîncă părere de rău, iar conștiința națională s'a manifestat cu energie, călcînd în picioare barierele partidelor! La îndemnul subsemnatului s'a alcătuit imediat un comitet de inițiativă pentru a oferi doctorului Lupu un ospăț de despărțire.

Comitetul a fost compus din membrii marcanți ai tuturor partidelor. Invitarea la acest ospăț a fost adresată tuturor Romînilor din județul Fălciu, fără deosebire de clasă și fără deosebire de culoare politică, intru cît opera doctorului Lupu nu poate intra în cadrul unui partid, ci ea trebuie socotită ca o operă națională! Redăm aici invitarea la ospăț, de oare ce textul ei, împreună cu iscăliturile de sub el, constituie un important document pentru determinarea fazei hotărîtoare prin care trece astăzi mișcarea națională din țară, gata să izbucnească cu putere elementară și să treacă peste zăgazarile înguste ale partidelor:

«D. dr. N. Lupu, demisionînd din postul de prefect al județului Fălciu, este achemat de noua sa situație să părăsească județul nostru.

«Știut fiind că d-sa, în tot timpul cît a stat între noi, a luptat cu hotărîre și energie pentru progresul neamului nostru din acest colț al țării, subsemnații credem că ni facem o datorie de prietenii și cetățeni luînd inițiativa de a-i oferi un ospăț de despărțire, la care sînt rugați să participe toți bunii Romîni ai acestui județ, fără deosebire de culoare politică.

«La acest ospăț vă rugăm a lua parte și Dvs.»

Comitetul de inițiativă

D. Il. Mănăstireanu  
 Andrei Brighiu  
 Dr. P. Șerbănescu  
 N. N. Cișman  
 M. Gh. Chirițoi  
 Ion Zelea Codreanu

Huși, 17 Februar 1909.»

D. Andrei Brighiu e fruntaș conservator, d. dr. P. Șerbănescu e fruntaș conservator-democrat, d. N. N. Cișman e fruntaș liberal, iar d-nii D. Il. Monastireanu și M. Gh. Chirițoi sint, ca și subsemnatul, naționaliști.

Să ni dăm sama, că mare și cu adevărat națională trebuie să fi fost opera doctorului Lupu, pentru ca să se poată întilni la un loc toate iscăliturile de mai sus și supt un asemenea text.

Să ni dăm sama apoi că puternică trebuie să fie adierea conștiinței naționale în jud. Fălciu, pentru ca totuși să se poată găsi împrejurări, care să unească oameni din toate partidele, chiar în contra părerilor oficiale ale respectivelor partide.

Comitetul spera că în cazul cel mai bun poate vor răspunde 80, 90 sau chiar 100 de inși, mai ales când costul tacimului era destul de scump și banii se cereau înainte. Greii își va putea închirui cineva uimirea noastră, când a doua zi după lansarea invitației au răspuns peste două mii de oameni din tot județul, din toate straturile sociale și din toate partidele politice.

În sala teatrului nu încap decît trei sute de tacimuri, și a fost o greutate din cele mai mari de a convinge restul lumii, că nu va putea lua parte la ospăț din cauza lipsei de spațiu. Deși au fost de mai înainte hotărîți cei trei sute de inși cari puteau lua parte la masă, totuși în seara ospățului s'au îngmădit peste cinci sute de persoane.

Comitetul de inițiativă a condus pe doctorul Lupu de-acasă în sala teatrului, la oarele 8 seara. Aici a fost primit cu «Deșteaptă-te Romine!», executat de o puternică fanfară, și cu ovații și urale ce nu mai luau sfîrșit. Curînd a fost începută seria toasturilor de către președintele ospățului, d. D. Il. Monastierianu. Au mai vorbit mulți, producînd scene de o duioșie rară. De cite ori un orator amintea că d-rul Lupu pleacă, lumea plîngea în adevăratul înțeles al cuvîntului. Parohul catolic, părintele Bernardin Just, un om cu mari merite pentru neamul nostru, a vorbit cu inspirația unui apostol: pomenind de iubirea sâtenilor pentru d-rul Lupu, a produs lacrimi în ochii tuturor. Au sosit și s'au cetit sute de telegrame din județ și din toată țara. Administratorii de plasă și funcționarii administrativi superiori i-au presintat pentru amintire un ceas de aur cu lanț. Pe capacul ceasului era gravat numele tuturora, supt propoziția următoare: «În amintirea muncii depuse împreună pentru neam». Cel autorizat a declarat că el toți sint gata să-l ofere și viața, dacă ar fi nevoie. Cel mai bătrîn dintre funcționarii de carieră al prefecturii județului i-a presintat, plîngînd de emoție, un dar pentru aducere aminte din partea tuturor funcționarilor prefecturii: buton de aur cu pietre. Plîngeau toți împreună cu bătrînul, care a văzut atîția prefecti și care s'a bucurat de cite ori i-a văzut plecînd. Iar acum presintau daruri pentru neuitare: pietre scumpe și... lacrimi!

Îți dai seama, care sint mai scumpe, d-le Ghibănescu ?!

Librăria Națională, pentru a cărei îngînjare a dat tot sprijinul ce putea să-l deie, i-a presintat în dar, prin dirigințele ei, un artistic album de cărți poștale și o călmară de mare preț.

S'au cetit hotărîrile mai multor societăți economice, care l-au aclamat președinte de onoare.

A vorbit d. Andrei Brighiu, aŭ vorbit preoții, aŭ vorbit revizorii, învățători, primari, săteni. A vorbit cu nespūsă vervă și săteanul Chebac din județul Tutova, căci la masă aŭ luat parte și cițiva săteni din județele vecine; aŭ venit cale lungă fără să-l fi chemat cineva!

Cum crezi și d-ta d-le Ghibănescu? Eŭ socot că acesta n'are nevoie de propaganda lui Ghiță Păpușoiu, la colegiul al treilea! De cite ori un orator pronunța cuvintele «dr. Lupu», sala se aprindea ca o mare de flacări, iar, cind a răspuns doctorul Lupu s'a produs o duioșie, s'a aprins un entusiasm, s'a alcătuit o stare sufletească în sală, ce nu se poate descrie!

Pe la oarele 2 dimineața doctorul Lupu, void să se retragă, a fost luat în brațe și petrecut acasă de toată asistența în frunte cu fanfara, care cînta marșul lui Cuza-Vodă. Manifestația era impunătoare, pe drum s'aŭ rostit mai multe discursuri: în dreptul Bibliotecii Naționale, o caldă cuvîntare i-a mulțămît pentru sprijinul dat acestui focar de cultură românească în județul Fălciu; în piața ce urmează s'a încins Hora Ūnirii; în dreptul gimnasiului, directorul, cu vorbe calde, a mulțămît, în numele instituției școlare din județul Fălciu, doctorului Lupu, pentru rivna cu care a îmbrățișat școala; iar în dreptul școlii primare a vorbit revizorul școlar, mulțămînd în numele școlii primare din județ. Acasă la d-rul Lupu s'aŭ mai rostit citeva cuvîntări și apoi lumea s'a împrăștiat.

La oarele opt dimineața, la Gară, dr. Lupu este primit cu fanfara și cu urale nesfîrșite din partea publicului imens ce venise să-l petreacă. S'aŭ anexat la tren toate vagoanele existente în gară, de oare ce o mare parte din lumea asistentă a hotărît să-l petreacă pe dr. Lupu cu musica până la marginea județului, și s'aŭ urcat în tren ciți aŭ locăput; mulți n'aŭ putut găsi loc nici afară în picioare, și cu inima indurerată aŭ trebuit să rămîie invidiînd pe acei ce aŭ apucat a se sui mai înainte.

Trenul se pune în mișcare, musica intonează «Deșteaptă-te Romîne», firile mai sentimentale plîng, ceilalți izbucnesc în urale nesfîrșite, și cel mai destoinic prefect pe care l-a avut vre-o dată țara pleacă din orașul în care timp de doi ani a luptat cu hotărîre și îndirjire senină pentru ideal.

Pe la toate gările până la ultima pe pămîntul județului Fălciu, s'aŭ petrecut scene de o nespūsă duioșie: Cu toată vremea rea, miil de săteni veniți până și din cele mai îndepărtate sate, întimpiau cu lacrimi și cu urale pe acela care cu iubire și căldură s'a jertfit munciind pentru ei, dîndu-li dreptatea pe care ei de veacuri o așteptau fără să li-o fi dat cineva până la el.

La gara Crasna o măreață și impunătoare manifestație, asemenea la Banca, unde, cind s'a pus trenul în mișcare, sute de oameni aŭ izbucnit în lacrimi!

Cel cițiva dușman ai binelui obștesc, dușman ai ideii de mîntuire a țerii și a neamului, aŭ reușit să îndepărteze — și încă nu se știe, mai e un factor de a cărui părere va trebui să se ție samă, și el și-a spus părerea acuma prin iubire și lacrimi — pe doctorul Lupu. Nu vor putea înăbuși însă glasul operei sale, care va grăi răsplatit țerii, neamului și timpurilor.

IOAN ZELEA COBREANU

## Numirile în magistratură<sup>1</sup>

Am zăbovit mult a mă ocupa de numirile în magistratură: credeam că criteriul după care se făceau aceste numiri în trecut, adoptat și de actualul Ministru d. Toma Stelian, e trecător, și odată cu noua organizare un alt spirit va domni în selecție, dându-se posibilitate tinerilor licențiați merițoși să pătrundă în magistratură și să-și facă datoria așa cum li-o dictează conștiința și bunul lor simț.

Se petrec însă lucruri surprinzătoare, care-ți deschid ochii ție, biet idealist, că tot ce se spune la Cameră, toate aierele de morală și virtute civică cu care-i place d-lui Stelian să se împodobească, sînt numai floricele de stil său gătelii pentru gură-cască.

Un tînăr deputat de lași declară că magistratura-l suspectă, un altul că Ministrul Bădărău a fost fatal, etc. D. Stelian zimbește binevoitor, și apoi rostește un frumos discurs, învingînd elocvența d-lui Tache Ionescu numai prin superioritatea morală de care se bucură. Toată lumea-l mulțămită, o nouă rază de speranță se aprinde în sufletele justițiabililor și a tinerilor ce muncesc cu cinste și rivnă, dar cari n'au altă stăruință decît valoarea și meritul lor.

După ședință, Ministrul se retrage în cabinetul său și ia ultimele măsuri pentru o nouă mișcare în magistratură. Pe biroul luxos stau sute de cereri, într'o clipă le-a parcurs pe toate: găsește certificate excelente, tineri ce și-au terminat Universitatea obținînd aproape unanimitatea bilelor albe. D. Stelian e foarte încîntat, alegerea ce va face va fi un nou titlu de glorie.

Pe placheta de marmoră ce-l stă în față, e o listă de tineri ce trebuiesc numiți. Un moș al unuia și-a retras o interpelare, un văr al altuia e șeful unei puternice disidenți, un altul s'a înscris cu cincî rude de curînd în partid, și încă 15—20 de casuri asemănătoare. Ce să faci? Sînt concesii peste care nu poate trece oricine, și mai ales cei ce doresc succese. Vor fi numiți, dar cu ei se încheie; în orice cas, locurile ce vor rămînea se vor da celor ce au cele mai bune certificate.

Se alcătuieste tabloul, s'a terminat seria «celor cu spete», trece la certificate. Ah! uite unul excelent — toate bilele albe — bun, unde să-l numim? Caută și atunci abia observă că locurile s'au isprăvit: un moment de contrarietate, dar telefonul sună, d. Ministru e invitat la un ceai parlamentar. Șeful de birou e chemat imediat, «mine să apară în Monitor noua mișcare». Prea bine, Excelență, și Excelența Sa coboară treptele grăbit, urcă 'n automobil și-și aranjează cîteva fraze relative la progresul și avîntul timpurilor nouă pe care partidul liberal-național a reușit să-l impuie ticăloșiei tachiste și reacționarismului conservator.

Acesta e adevărul. Așa-i școala național-liberală: idealisti la tribună, mai tachiști ca tachiștii, la fapte.

Cetesc noile numiri în magistratură: oricît ai fi de deprins cu rostul lu-

crurilor la noi în țară, îte indignezi. Din Iași și de data aceasta n'au fost numiți decît trei inși, restul din București și... Bruxelles. Cu toate acestea, afirm cu tărie, aș dori să fii contrazis, de oricine chiar, licențiații din Iași sînt mult superiori celor din București din toate punctele de vedere, începînd cu caracterul, moralitatea, bunul simț și terminînd cu știința de carte. E un adevăr recunoscut și de colegii din București. De altfel am o mărturie mai prețioasă, a d-lui profesor Ștefan Longinescu, unul din acei ce au onorat Universitatea din Iași cu personalitatea sa. Fiind în ultimul timp transferat la București, a declarat într'un cerc de studenți ieșeni că acum vede marea deosebire dintre ei și cei din Capitală. La ultimele examene, cel mai bun candidat n'a răspuns nici cît acei ce de obicei erau răspiși la Iași—puteți fi mîndri d-lor, a alăugat d-sa. Cam același lucru îl spunea mai de mult și d. Emil Antonescu. D. Stelian care a fost profesor și la Iași, a avut ocazia să-l constate și d-sa personal.

Cu toate acestea, din sutele de numiri făcute în magistratură, Iașului nu i s'a dat nici 10/100 din locuri. De ce? o chestie de culise! Fruntașii liberali ieșeni nu se bucură de trecere la actualul Ministru de Justiție, șeful, d. C. Stere, nu-l simpatiză de d. Stelian, iar licențiații din Iași trebuie să platească.

Nici că se poate ceva mai frumos și mai demn. Atunci acești licențiați, considerați de profesorii cei mai severi ca viitori juriști de întăia forță, sînt nevoiți să alege prin provincie să facă advocatură ieftenă și proastă, căci cea bună e a advocaților cu vază în politică. Oamenii vechi, n'or fi știind carte, dar principalu-l să cîștige procesul: ei au samsari; primarii și chiar inspectorii comunali li servesc de «barișnici», afacerile prosperă pe sic-e zi. Cînd văd cite-un tinerel că se ridică, îl dau în judecata Consiliului, și-l condamnă, — casu' unui coleg din Botoșani, care totuși se impune tot mai puternic.

Iar tinerii onorați de d. Stelian pleacă în magistratură, să aducă spiritul nou. Opinia publică-i așteaptă la lucru — nu-s ei speranța zilei de mine?

Junele abia depune jurămîntul, și seara debutează la club, unde se observă singele-rece cu care aruncă «banii habacăi». Da, și asta-i un cas concret. Junele e unul din cei trei de la Iași: un foarte slab licențiat, a avut însă stăruinți puternice și încă din București.

Starea aceasta de lucruri nu mai poate continua: e de datoră studenților din Iași să se impună. Vor lupta: haidem la luptă!

Înainte de a încheia aceste rînduri, țin să adaug o observație personală. Ministrul care în ultimul timp a făcut fără zgomot și fanfaronadă cele mai bune numiri în magistratură, a fost d. Dimitrie Greceanu.

Să dăm fiecărui ce se cuvine, mai cu seamă cînd nu putem fi în niciun fel suspecti.

G. V. MACĂRESCU.

Toate notițele oaiscălite sînt de N. Iorga.

### I. DIN ȚARĂ.

#### *Chestia țerânească.*

S'a judecat la București procesul încercării de asasinat, de alt Grec, împotriva Grecului arendaș Plataniotis, poreclit de țeranii pe cari-l storcea : «Dracu».

• În comuna Lespezi, satul Hirtoape s'a înființat o obște sătească cu o cooperativă de producție, supt numele de «Lumina», cu scop de a exploata moșii, păduri, precum și pentru a organiza în tovărășie comerțul de cereale și produse. — N. C.

#### *Evreii noștri.*

Jidanul Moise Abramovici din Piatra-Neamț își continuă meseria de negustor cu dugheană, deși a suferit închisoare în urma dovezii că a voit să vînda carne moartă, de boiu îngropat. — I. V. S

• Locuitorii comunei B., județul Fălciu, au scăpat de ademenirile dumisale Bercu din serviciul lui Haim Aisich Wechster, arendașul moșiei Pojoren).

Din motive — probabil budgetare — dînsul a fost congediat.

Tot din cauza acestui vechil nu li s'a dijmuat locuitorilor porumbul decît prin luna Novembre, și tot el era care reclamă că locuitorii nu vin să li dijmuiască. Vorba Romînului: el dă, și el țipă! — F.

• Iosub Malis, arendașul moșiei Hodora, din județul Iași, dă la săteni stînjenu de paie putrede, încă de acum 3—4 ani, cu o sută de lei, bani plătiți integral înapoate. Dintr'un stînjăn iese abia trei-patru care.

Cînd e întrebat de ce nu lasă mai ieften, răspunde obraznic: «vă sînt dator ceva? Cînd o să am nevoie de voi, să-mi faceți și mie tot așa». — A.

#### *Partidele noastre.*

Prin demisia întregului cabinet, d. general Averescu iese din Ministeriū.

• Ni se scrie :

Noii inspectori agricoli: G. C. C., doctor în drept, T. C., fost director de prefectură, în sfîrșit al treilea, I. D., este agronom!

Se vede că acei ce l-au numit pe acesta n'au știut că-i specialist, pentru că altfel de sigur îl numiau în poliție sau la orice alt loc, numai în ale agriculturii, nu. În tot cazul, alături de ceilalți doi era mai nemerit un șef de gară sau, cum mai sînt..., un ofițer de jandarmi. — Șt. G. D.

#### *Moravuri.*

La Senat s'a discutat legea clerului și seminarilor și s'a votat, punindu-se o mulțime de pedepse și amenințări asupra preoților de mir. Este drept oare ca un biet preot, pentru că ar lua, din lipsa mijloacelor de existență, de la cel ce are, pentru o slujbă făcută, o taxă ilegală, să fie pedepsit cu luarea lefel pe toată viața, iar acela care este mai mare ca un preot și care trebuie să fie exemplu pentru preoți, și cere la hirotonie cinci sute de lei ori și mai mult, spre a hirotoni, nu este pedepsit cu nimic, iar, cînd este simțit cu ceva, e silit să-și dea demisia și drept pedeapsă îi dă o pensie de 300 la 1600 de lei, după grad? — S.

*Felurite.*

D. Simion Simionescu, proprietar în Străoani, a donat patruzeci de lei pentru monumentul ce se ridică vitejilor căzuți la '77 în numitul sat. D-sa a dat locul pentru clădirea școlii, ajutând și cu o însemnată sumă la ridicarea ei. A mai făgăduit încă multe lucruri frumoase. — Șt. G. D.

*Gospodărie.*

Ni se scrie:

Se fac și se prefac legi, la Cameră și la Senat. Se ridică interpelări și se presintă memorii, ca al circumșarilor și altor bresle. Iar de memoriul învățătorilor reușiți la concursul de înaintare, nu e nici pomeneală. — E. I.

\* La Arsenal, cei ce muncesc din greu nu primesc salariu decît pe zilele lucrate, care nu sînt decît două-trei pe săptămîină, iar cei cu lefuri mari sînt plătiți lunar. E drept aceasta? — X.

## II. DE LA ROMINII DE PESTE HOTARE.

*Banat.* S'a hotărît. Păr. Filaret Musta nu va fi episcop al Caransebeșului.

*Ungaria.* Păr. Epaminonda Lucaciú a vorbit la Arad despre Rominii din America, din mijlocul cărora a venit.

## III. TERII STRĂINE.

*Persia.* Iarăși se joacă Șahul de-a Constituția.

## Pentru Fondul Ona-Vodă.

Comuna Tazlău, județul Neamtu:

C. N. Fedeleș 2 lei, Emilia C. Fedeleș, 1 leu, Nicu C. Fedeleș 50 bani, I. Zăvoianu 5 lei, I. V. Cojocaru 2 lei, Gr. Coște 2 lei, Tr. Gr. Stupcanu 3 lei, N. Pârlea 1 leu, Gh. Olteanu 2 lei, N. Crăulescu 1 leu, Mocaru 1 ban, Th. A. Serni 40 bani, Iorga Dochita 50 bani, Iorga Nechita 40 bani, Ianoș Fernihoc 50 bani, Ianoș Gh. Balas 20 bani, Ir. Chihăescu 20 bani, Ianoș Ianoș Dicoe 20 bani, V. Veniamin 50 bani.

Produsul conferinței ținută la Ploiești de d. I. Ionescu-Quintus, 500 de lei.

D. Tacu, București, 400 de lei.

D-na Ana Conta Chernbach, Iași 15 lei.

Dr. Dimitriu, Oșălti, beneficiu de la un bal, 100 de lei.

Alexandru Ionescu, Vaslui, 4 lei.

Ploiești: Alexandru Pop 1 leu, Dumitru Petrescu 1 leu.

G. Protopopescu, Berlin, 10 lei.

Societatea «România» Hohenheim (Germania), 13 lei 50 de bani.

N. Gh. Ștefan, gara Corbu, 1 leu.

Gh. I. Găvănescu, Slatina, 5 lei.

Teodor Ianovici, Botoșani, 1 leu.

Bacău: Ecaterina Chiru 1 leu, Ion Chiru 1 leu, Elena Chiru 1 leu.

Elevis div. a III-a a școlii din cătunul Trăisteni (Prahova) 1 leu 90 de bani.

Elevis clasete V-a și a VI-a a Școlii Normale, București 8 lei.

D-nii locotenenti: Dimitrievici 5 lei, V. Mărculescu 5 lei, C. Neșulescu 5 lei, Al. Culici 5 lei, Th. Homoceanu 5 lei, Grigorovici 5 lei, Mateescu 5 lei, Trandăfirescu 5 lei, Stavrescu 5 lei, I. Epure 5 lei, I. Barcan 5 lei, Purcăreanu Th. 5 lei, Georgescu C. 5 lei, N. Ionescu 5 lei, C. I. Șerbănescu 5 lei, Iordan Popescu 3 lei, Grig. Florian 6 lei, Benedict Dimitriu 4 lei, Atanase Niculescu 5 lei, Virnav 5 lei, Economu 5 lei, Tutunaru 5 lei, Săulescu 5 lei, Știrbei Ioan 5 lei, Gerotă 5 lei, C. Anastasiu 5 lei; dd. sublocotenenti: Davidescu 5 lei Pompei. 2 lei, I. Nicolin 3 lei, Racoveanu 5 lei, Isbănescu 5 lei. Total: Lei 4.133,85. (Urmează.)